

HET VLIEGENDE SCHAAP

Het ware verhaal
van de eerste bemande
ballonvlucht

HET VLIEGENDE SCHAAP

DAPHNE DECKERS

Met illustraties van

Anneta Schaap

moon

© 2014 Daphne Deckers en Moon, Amsterdam
Illustraties © 2014 Annet Schaap
Omslagontwerp Annet Schaap en baqup
Foto Daphne Deckers © Nick van Ormondt
Opmaak binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 488 2212 6

ISBN 978 90 488 2213 3 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.daphnedeckers.nl

www.annetschaap.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Proloog.. D

De geschiedenisboeken staan vol met grote helden. Mensen die iets belangrijks hebben gedaan, die iets hebben veroverd, verdedigd of uitgevonden. Joseph en zijn broer Etienne Montgolfier waren zulke mensen. Zij bouwden de allereerste luchtballon, en zijn daarmee de grondleggers van de luchtvaart.

Toch gaat dit verhaal niet over hen. Of beter gezegd: niet alléén over hen. Want de geschiedenis telt ook kleine helden, met namen die iedereen vergeten is of die bijna niemand heeft gekend.

Zoals de naam van Georgette, een eigenwijs schaapje dat werd geboren op het landgoed van de Franse familie Montgolfier. Zonder Georgette was de geschiedenis van de luchtvaart misschien wel heel anders verlopen.

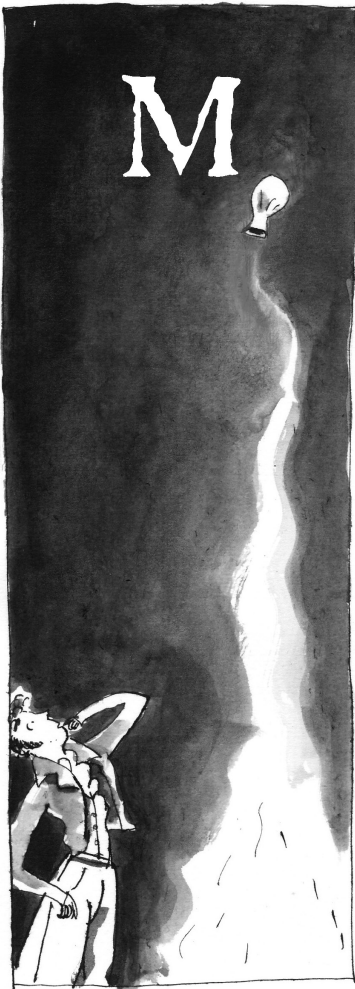
Maar wat heeft een schaap met een luchtballon te maken?

1783

1

Meneer Montgolfier, of 'Monti', zoals hij door iedereen werd genoemd, was de vader van Joseph en Etienne. Monti was een succesvolle zakenman, rijk geworden met de handel in pakpapier en linnen. Hij was er altijd van uitgegaan dat zijn twee zonen hem graag zouden willen opvolgen in het bedrijf. Maar tot zijn grote ergernis waren de jongens niet zo geïnteresseerd in het drukke zakenleven van Parijs. Ze verbleven liever een heel eind buiten de stad op Monte Golfe, het mooie landgoed van de familie.

Daar, tussen de uitgestrekte weilanden die grensden aan de bergen en het bos, voelde Etienne zich niet 'de zoon van de baas', maar gewoon Tinus. En Tinus hield van dieren.

Op de grote boerderij die bij het landgoed hoorde, hielp hij mee met het verzorgen van de paarden; hij raapte de eieren van de kippen en deelde elke ochtend zijn stokbrood met de eenden. Tinus was er ook altijd bij als de schapen moesten lammeren, en zo had hij een tijdje geleden Georgette geboren zien worden.

Maar Tinus wist uiteraard niet dat ze zo heet-

te, want mensen hebben geen weet van de namen die dieren elkaar geven. En hij kon al helemaal niet vermoeden dat dit kleine schaapje zijn leven, en dat van zijn broer, en eigenlijk dat van de hele familie Montgolfier, voor altijd zou veranderen.

Joseph hield ook van dieren, maar hij hield nog meer van techniek. Hij had al eens een windmolen gebouwd die water kon pompen, en een hijssysteem voor de zware zakken in de voorraadschuur. Ja, Joseph was een verdraaid handige jongen. Maar zo zag zijn vader het niet; die vond dat het 'geknutsel' maar eens afgelopen moest zijn. Zijn zonen hoefden toch zeker niet met hun handen te werken?

Maar wat zijn vader vooral niet zinde, was dat Joseph ook nog eens geheimzinnig was gaan doen. Zo had hij sinds afgelopen zomer een hoge schuur in beslag genomen om aan 'iets' te gaan werken, al wilde hij niet vertellen wat het precies was. Sterker nog: de ramen en deuren van de schuur zaten altijd potdicht; niemand mocht erin – zelfs Tinus niet.

'Wat doe je toch in dat verduisterde hok?' had meneer Montgolfier laatst nog geërgerd uitgeroepen. 'Heel Parijs koopt mijn papier. En er wordt zelfs gefluisterd dat koning Lodewijk er serieus over denkt om ook ons linnengoed te gaan gebruiken. Weet je wat dat zou betekenen, Joseph? Al die paleizen, al die kamers? Heb je enig idee hoeveel bedden dat zijn?'

Dat klonk als een vraag, maar Joseph wist wel beter. Als zijn vader een vraag stelde, verwachtte hij geen antwoord. Dat gaf hij liever zelf.

'Dat zijn vier-honderd-drie-en-tachtig koninklijke bedden. Dan worden wij hofleverancier! De slimste jongens uit heel Parijs, wat zeg ik, uit heel Frankrijk, willen voor me werken. Maar wat doen mijn eigen zoons? De een staat liever kippenstront te scheppen en de ander sluit zich op in een schuur!'

Joseph kreeg het er benauwd van als zijn vader zo tekeerging. 'Laat

die jongen toch, Monti,' zou zijn moeder gezegd hebben. Zij was de enige naar wie zijn vader écht luisterde, die hem kon kalmeren en op andere gedachten kon brengen.

Maar zijn moeder was dood. Ze was twee jaar geleden aan de Spaanse griep overleden; een griep die als een sluipmoordenaar over de stad was getrokken, en waarvan zijn vader had gezegd dat hij 'ons soort mensen' niet zou treffen.

Daarna had meneer Montgolfier zich nog fanatieker op zijn papierhandel gestort. En Joseph, als zijn oudste zoon, was zijn gedroomde opvolger. Maar ook Joseph was veranderd.

Hij was altijd een heel goede leerling geweest, die uitblonk in natuurkunde en techniek. Maar na de dood van zijn moeder had hij zijn studie laten versloffen en steeds meer tijd doorgebracht met vrienden, feestjes en méér wijn dan goed voor hem was.

Dat veranderde allemaal op die ene zomeravond. Een avond die later nog vaak besproken zou worden, en waarover verscheidene mensen zouden zeggen: 'Ik was erbij.' Zelfs, of misschien wel juist, mensen die er helemaal niet bij waren geweest.

Dat viel te verwachten; zo gaat dat nu eenmaal bij grote successen. Maar dat een schaap zo'n belangrijke rol zou gaan spelen – nee, dát had werkelijk niemand zien aankomen.

Het was begonnen op een gewone zomerse dag, ergens begin juni, op het landgoed Monte Golfe; met Joseph en Tinus, en hun vrienden-groep uit Parijs. Ze waren de hele middag bezig geweest de schapen te vangen, zodat Tinus ze kon scheren – al had niemand van de jongens zich in de buurt van de grote ram gewaagd; daarvoor waren zijn gekrulde hoorns te indrukwekkend.

Tinus was als enige niet bang voor het potige mannetjesdier. Maar toen hij tegen zijn vrienden zei dat ze niet zulke watjes moesten zijn,

en dat hij een goede manier had gevonden om de driftige ram te benaderen, plaagden ze hem ‘dat hij die methode dan ook maar eens bij zijn eigen vader moest proberen’.

Na het scheren van de schapen waren ze lachend met z'n allen in het meertje gesprongen. Terwijl de zon langzaam wegzakte achter de bergen, hadden ze aan de rand van het water een kampvuur gemaakt. Er werd gelachen en gezongen, en na de nodige flessen wijn werden de jongens steeds baldadiger. Ze begonnen elkaar spookverhalen te vertellen – over de Ruiter zonder Hoofd en de verraderlijke dwaallichten die je in het drijfzand willen lokken.

Maar Tinus kwam met het engste verhaal, over een bloeddorstige zwarte wolf met gele ogen die door de bossen rond Monte Golfe zou sluipen, loerend op zijn kans.

De manier waarop Tinus het vertelde, was zo spannend en levensrecht dat zijn vrienden steeds dichterbij het vuur schoven. Toen de takken en de houtblokken nagenoeg waren opgebrand, keken ze wat ongemakkelijk over hun schouder naar de oprukkende duisternis om hen heen.

Joseph zag het, en schoot in de lach. Hij stootte Tinus aan en zei: ‘Denk jij wat ik denk?’ Niet veel later rolden de twee broers onder luid gejuich een baal met papieren zakken uit een van hun vaders' voorraadschuren. Het waren het soort bruine zakken waar winkeliers de boodschappen van klanten in verpakten – stokbroden, tomaten of appels –, maar nu werden ze met handenvol tegelijk op het vuur gegooit.

‘Laat die ouwe Monti het maar niet zien,’ joelden de vrienden, en Joseph en Tinus deden lachend met hen mee.

De vlammen laaiden weer hoog op en gloeiende vonkjes dansten knetterend in de lucht. Een paar jongens begonnen de zakken met hun mond op te blazen, om ze vervolgens keihard tussen hun handen te laten klappen.

En opeens zag Joseph iets gebeuren. Hij stopte met het stukslaan van de zakken, en hield er één opgeblazen boven het vuur. Verdraaid, daar zag hij het opnieuw. En plotseling, alsof de bliksem bij hem insloeg, kreeg Joseph een idee.

Eerst dacht hij dat het door de wijn kwam. Of had hij misschien te lang de zon op zijn kop gehad? Want het was een onvoorstelbaar gedurfd idee – een idee dat nog nooit iemand eerder had gehad.

Later zou het hem nog vaak worden gevraagd: ‘Wist je het meteen toen je het zag? Besepte je dat die ingeving, dat visioen, de wereld voor altijd zou veranderen?’

Maar dan antwoordde Joseph in alle eerlijkheid: ‘Nee, helemaal niet. Ik zag alleen iets wonderbaarlijks gebeuren, en toen kreeg ik dat idee. Het was zo wild en onwaarschijnlijk dat ik het lange tijd aan niemand durfde te vertellen.’

Dus Joseph zweeg. Hij vertrok stilletjes uit Parijs, verschanste zich in de grote schuur schuin tegenover de schapenstal, en begon koortsachtig te werken aan zijn ‘grote uitvinding’.

Joseph hoopte dat zijn vader op een dag trots op hem zou kunnen zijn, maar zolang zijn droombeeld geen vaste vorm had gekregen, was die dag nog ver weg.

Soms deed hij een onhandige poging om zijn vader een goed gevoel te geven. Zo had hij tijdens het eten eens gezegd: ‘Papa, misschien vind je het leuk om te horen dat ik voor mijn nieuwe, eh... project alleen maar ons eigen pakpapier en linnen gebruik. Want stel dat het me lukt, dan...’

‘Hoezo moet ik dat leuk vinden?’ was Monti hem donderend in de rede gevallen. ‘Je rolt hele balen papier die schuur in, maar er komt niks meer naar buiten. De werklui zeggen dat ze geregeld een brandlucht ruiken. Steek je ons goeie papier soms in de fik? Is dat soms wat je daar doet, om je vader helemáál gek te maken?’

‘Eh... n-nee...’ hikkelde Joseph. ‘Ik ben met iets belangrijks bezig, papa – echt! En...’

‘Iets belangrijks? Huh! Iets belangrijks doe je niet in een schuur. Iets belangrijks doe je waar iedereen het goed kan zien!’

‘Maar ik kan beter nadenken als ik alleen ben,’ mompelde Joseph. ‘Dan lijkt het wel of mijn hoofd helemaal opengaat, en ik...’

Meneer Montgolfier zuchtte geïrriteerd. ‘Dit is precies jouw probleem, jongen: als je hoofd te veel opengaat, vliegen je hersenen eruit.’

En zo kwam het dat iedereen met een grote boog om de ‘verboden schuur’ van Joseph heen liep.

Er gebeurden daar vreemde dingen, misschien zelfs wel gevaarlijke dingen. En als meneer Montgolfier er zo fel tegen gekant was – nou, dan zou er vast iets héél bedenkelijks aan de hand zijn.

Al snel deden de raarste verhalen de ronde. Zo wist de hovenier te vertellen dat Joseph water kon laten branden. De paardenknecht zei dat hij een keer door een spleet in een verduisterd raampje had gekeken en Joseph toen boven de grond had zien zweven. Maar de keukenmeid kwam met het akeligste verhaal: zij fluisterde dat Joseph misschien wel een toegangspoort tot de hel had gevonden. De vlam-mengloed die vaak onder de deur te zien was, de zwavellucht die ze dan roken... Ja, dat kon zomaar eens het werk van de duivel zijn.

Tinus was de enige die zijn schouders erover ophaalde. ‘Hou nou toch op, jongens,’ had hij lachend gezegd. ‘Mijn broer is een knutse-laar, geen duivelsaanbidder! En trouwens, wat moet de duivel met al die rollen papier? Zijn kont mee afvegen?’

Daarop hadden de hovenier, de paardenknecht en de keukenmeid geschrokken een paar kruisjes geslagen, want spotten met de duivel – dat was ongehoord. Zoiets zou vast niet ongestraft blijven.

2

Omdat de werklui van Monte Golfe de verboden schuur zo duidelijk links lieten liggen, waren ook de dieren op hun hoede. En een van die dieren was Cirra, de moeder van het jonge schaapje Georgette.

Mensen denken vaak dat dieren niets begrijpen en helemaal in hun eigen wereld leven, maar dat is niet waar. Dieren hebben juist geleerd om het gedrag van mensen goed te bestuderen – en vervolgens zo veel mogelijk afstand te houden. En dat was precies wat Cirra had gedaan.

Telkens wanneer ze naar de donkere schuur keek, met zijn rare geuren en vreemde geluiden, voelde ze iets in haar buik. Het leek wel of er iets in de lucht hing; iets dreigends, iets wat nog geen naam had – maar wat?

Maar op die broeierige namiddag in mei, toen Cirra en de kleine Georgette samen met de rest van de schapen terugliepen naar de boerderij, leek er niet veel aan de hand.

Cirra had andere zaken aan haar hoofd. Zoals het slechte weer dat eraan zat te komen, en het al even slechte humeur van haar man Ariës.

De grote ram maakte zich zorgen over de veiligheid van zijn kudde sinds hij aan de rand van het bos verdachte bewegingen had gezien. 'Ogen tussen de bomen' had hij het genoemd, en meer wilde hij er liever niet over zeggen.

Ariës was altijd al gesteld geweest op overzicht en orde, maar nu hield hij zijn kudde nog strakker bij elkaar. Daarbij kwam het hem niet van pas dat uitgerekend zijn eigen dochter Georgette zo speels en ondeugend was.

Tenminste, zo noemde Cirra het. Ariës vond haar eerder 'dwars en ongehoorzaam'. Zeker sinds ze een tijdje geleden had besloten dat ze liever Sjors genoemd wilde worden. *Sjors!* Dat was toch een jongensnaam? De grote ram kon er maar niet aan wennen.

Elke dag was het weer een hele opgave om het eigenzinnige schaapje terug in het hok te krijgen, maar stiekem kon Cirra er wel om lachen.

Ze was dol op haar onbesuisde en ondernemende dochter, die van de schors van elke boom een stukje wilde proeven, elke vlinder achterna wilde rennen en overal het fijne van wilde weten.

Maar vandaag had Cirra geen tijd voor getreuzel, al trok Sjors zich daar weinig van aan.

'Kijk, mama,' zei ze, terwijl ze uitgelaten om haar moeder heen dartelde, 'die wolken daar boven lijken een beetje op ons.'

'Dat zou heel goed kunnen, schat,' antwoordde Cirra, terwijl ze niet al te ongeduldig probeerde te klinken. 'Daarom heten het ook schaapjeswolken.'

Sjors hield haar pas in en keek verwonderd naar de lucht. 'Schaapjeswolken? Echt?'

'Ja, echt. Maar nu moet je doorlopen. We zijn nog in het verre veld, dus als we vóór de bui binnen willen zijn...'

'Welke bui?'

‘Je vader zegt dat er slecht weer op komst is.’

Sjors schraapte met haar hoeven een steentje uit de grond en gaf er een schop tegen.

‘Ah, natuurlijk, papa,’ verzuchtte ze. ‘Het lijkt wel of er boven zijn hoofd altijd een onweerswolk hangt.’

‘Georgétte! Zo praat je niet over je vader.’

Zodra haar moeder haar hele naam gebruikte, wist Sjors dat ze op haar tellen moest passen. Maar kom op: waarom moest ze nu alweer naar binnen? De lucht was nog blauw, met grote plukken van die schaapjeswolken. Zo’n vaart zou het vast niet lopen met dat slechte weer.

‘Dóórlopen,’ zei Cirra kordaat, en ze duwde Sjors in de richting van de andere schapen, die druk blatend onderweg waren naar de stal. ‘Cirrááá!’ riep een van hen uit de verte. ‘Komen jullie ook?’

Sjors liet haar kop hangen. Straks zaten ze weer met z’n allen in de stal, uren te herkauwen rond de hooiruif. Dan moest ze weer luisteren naar het gemekker over wie er nu weer wormen had. Of last van z’n darmen. Of klitten in z’n vacht.

Wat kon Sjors die prietpraat schelen? Ze wilde liever over de weide rennen. Alle soorten heidegras proberen, misschien zelfs ’s nachts wel een keertje buiten slapen. Er was nog zoveel te ontdekken, nog zoveel te doen! Maar één ding was zeker: in die saaie stal ging dat allemaal niet gebeuren.

Verlangend keek Sjors omhoog naar een zwarte vogel die eerst laag over het veld scheerde en daarna steil optrok, om ten slotte met gespreide vleugels hoog in de lucht te blijven zweven.

Stel je toch voor dat je zó vrij was, mijmerde Sjors. Zou je dan bij slecht weer ook een veilig plekje moeten zoeken? Of zou je misschien gewoon wat hoger kunnen gaan vliegen?

‘Zeg, mama,’ vroeg het schaapje, terwijl ze nauwelijks nog moeite

deed om haar moeder bij te benen, 'wat is er eigenlijk bóven de wolken?'

'Ik wil het je graag vertellen, maar dan moet je wél de ene poot voor de andere zetten. We lopen nu al helemaal achteraan.'

'Oké...' sputterde Sjors, en ze zette een drafje in.

'Boven de wolken, dat is waar de lucht ophoudt,' zei Cirra geduldig, nadat haar dochter eindelijk naast haar was komen lopen. 'Daar beginnen de hemelse weilanden.'

Glunderend keek Sjors haar aan. 'Wauw! Hoe geweldig moeten dié wel niet zijn? Ik vind onze eigen weides al zo mooi.'

'De hemelse weilanden zijn het allermooist,' antwoordde Cirra lachend. 'Ze horen bij het koninkrijk van Vader Ovis en Moeder Ooi. Dat zijn onze aartsvaderen. Dat betekent dat zij aan het begin hebben gestaan van alle schapen.'

'Van alle schapen? Dus ook van ons?'

Cirra knikte. 'Ook van ons. Vader Ovis en Moeder Ooi kregen zeven zonen: Asher, Bikkel, Candu, Donder, Epson, Foxer en Gabriël. Uit deze edele rammen zijn wij allemaal voortgekomen.'

Sjors trok haar neus op. 'En de mama's dan?'

'Wat bedoel je?'

'Nou, je hebt toch ook schapen nodig? Met alleen maar rammen kun je geen lammetjes maken. Zelfs niet als ze Donder en Bliksem heten.'

Cirra schoot in de lach. 'Donder en Bikkel. Maar eigenlijk heb je wel gelijk; er moeten natuurlijk ook schapen bij zijn geweest. Maar het zijn maar verhalen, hoor.'

'Waarom spelen er eigenlijk nooit meisjes een hoofdrol in dat soort verhalen? Waarom kunnen wij niet "edel" zijn? Zachtjes wreef ze met haar neus over die van haar moeder. 'Mama's zijn het allerliefst.'

Cirra lachte vertederd en gaf haar dochter een lik over haar kop. 'Papa's zijn ook lief.'

‘Ja, vast,’ verzuchtte Sjors. ‘Maar mijn papa is een beetje bokkig.’

‘Een ram heeft een grote verantwoordelijkheid. Je vader moet niet alleen de kudde leiden, hij moet ook voortdurend op zijn hoede zijn voor gevaar.’

‘Ja, ja, dat verhaal ken ik nu wel.’

Cirra fronste haar wenkbrauwen. ‘Ben jij de laatste tijd niet een béétje brutaal, jongedame?’

‘Sorry hoor, ik weet dat papa het heel druk heeft en zo, maar het lijkt wel of ik altijd alles verkeerd doe. Soms denk ik weleens dat...’

‘... dat wat?’

‘Dat hij liever een zoon had gehad. Vader Ovis kreeg zéven rammen! En papa kreeg... mij.’

‘Zo moet je niet denken. Er gebeuren de laatste tijd vreemde, misschien wel gevaarlijke dingen. Je vader wil dat je veilig bent.’

‘Tss. Zeker omdat ik een meisje ben, en “dus” niet op mezelf kan passen?’

‘Nee, omdat je onze dochter bent, en wij heel veel van je houden.’

‘En toch denk ik dat ik veel meer zou mogen als ik een jongen was geweest. Dat vind ik zó oneerlijk. Bij vogels maakt het toch ook niet uit of ze een jongen of een meisje zijn? Ze vliegen allebei even hoog.’

Sjors gebaarde met haar kop naar de steeds grijzer wordende lucht, waar de zwarte vogel nog altijd onder het wolkendek zweefde. ‘Ik zou ook wel helemaal daar boven een kijkje willen nemen,’ zei ze dromerig. ‘Bij die hemelse weilanden.’

‘Niks ervan,’ lachte Cirra. ‘Daar kom je pas veel later, wanneer het je tijd is. Maar nu is het vooral tijd om naar de stal te gaan.’

Op de boerderij van de Monte Golfe keek Tinus bezorgd om zich heen. De wind was behoorlijk aangewakkerd en er vlogen donderbeestjes in zijn haar. Dat kon maar één ding betekenen: er zat een flink noodweer aan te komen.

Gelukkig waren de meeste schapen al in de buurt van de stal. Tinus verbaasde zich erover hoe goed die beesten de weersomstandigheden konden aanvoelen. Aangevoerd door de grote ram waren ze altijd vóór de bui binnen, al meende Tinus dit keer in de gauwigheid te tellen dat er een paar schapen ontbraken. Ook de ram zelf was – vreemd genoeg – nog niet terug op het honk.

Wat Tinus niet kon weten, was dat Ariës onderweg op een afgedwaald schaap was gestuit dat in een doornstruik was blijven hangen.

Ze heette Cécile, en was duidelijk niet de slimste. Terwijl ze zich paniekerig blatend probeerde los te trekken, raakte ze alleen maar verder in de doornen verstrikt. Het lukte Ariës niet om haar in zijn eentje te bevrijden. Hij wist dat hij Cirra erbij moest halen; die was handig en sterk.

Gelukkig wist hij ook waar hij zijn vrouw moest vinden: ergens helemaal achteraan natuurlijk. Met Georgette.

Terwijl het weer almaar onstuimiger werd, was Sjors nog steeds niet vooruit te branden.

‘Zou het niet geweldig zijn als ik kon vliegen?!’ riep ze enthousiast. ‘Zoals die vogel daar boven, met mijn kop in de wind...’

‘Schapen kunnen veel,’ zei Cirra, nadat ze Sjors het zoveelste duwtje in de goede richting had gegeven. ‘We kunnen zelfs zwemmen. Maar vliegen – dát zit er niet in.’

‘Waarom niet? Zou ik het niet kunnen leren?’

Cirra schoot in de lach. ‘Nou, dat lijkt me simpel: daar moet je vleugels voor hebben.’

‘Niet altijd, hoor. In het bos heb ik bijvoorbeeld van die heel bijzondere eekhoortjes gezien. Ze hebben geen echte vleugels, maar als ze tussen de bomen springen, zweven ze soms wel meters ver! Dat is toch ook een soort vliegen?’

Ze had het nog niet gezegd, of haar moeder hield abrupt haar pas in. 'Wacht eens even – in het bós, zei je? Wanneer was jij in het bos?'

Sjors kon zich wel voor haar kop slaan. 'Ik, eh... Ik was eigenlijk alleen maar aan de rand van het bos. Ik liep een vlinder achterna – een heel mooie vlinder, met van die felle ogen op z'n vleugels, ken je die? Het leek wel of-ie mij aankeek, en...'

Cirra schraapte ongeduldig met haar hoef over de grond, maar Sjors ratelde nog even verder. '... en toen zag ik daar van die lekkere wilgentakken. En eikels. Heel veel eikels, zelfs. Ik weet dat ik daar niet te veel van mag eten, dus dat doe ik ook niet, maar...'

'Sjors! Haal even adem, wil je? Het gaat mij niet om die eikels. Je weet dat je níét in de buurt van het bos mag komen. Punt.'

Het schaapje gooide haar kop in de wind. 'Wat mag ik eigenlijk wél?'

'Er zwerven wolven door de bergen bij dat bos,' zei Cirra, plotseling streng. 'En niet zomaar wolven – nee, je vader denkt dat het misschien wel Vilkas is met zijn roedel. Het is daar gevaarlijk!'

'Maar ik...' begon Sjors verongelijkt. Toen ze zag hoe haar moeder keek, slikte ze de rest snel in. Sjors kende die blik immers maar al te goed. Hij betekende: *dimmen*.

Zwijgend liepen ze naast elkaar op. Rechts van hen kon Sjors de daken van Monte Golfe al zien liggen. Keek ze naar links, dan zag ze in de verte de wuivende boomtoppen van het verboden bos. Zo akelig zag het er daar toch niet uit?

'Mama, weet je nog,' verbrak Sjors de stilte, 'dat we laatst rond de ruif lagen, die avond dat het zo hard waaide dat de stal begon te kraken? Toen was er een ouwe bok die de kleintjes bang maakte met enge verhalen over Vilkas, "de zwarte wolf met de gele ogen". Maar zou ook dat niet gewoon een verhaal kunnen zijn, net als dat van de zeven ramen? Bestaat die Vilkas wel echt?'

‘Natuurlijk bestaat hij echt! Je vader heeft –’

‘Jááá, papa,’ viel Sjors haar moeder in de rede. ‘Die heeft altijd wat te mekkeren. Zelfs de schuur bij ons op het erf vindt hij gevaarlijk.’

‘Zo is het wel genoeg, Georgette! In die schuur werkt Joseph, en dat is een heel rare jongen. Hij doet daar *iets*. Niemand weet precies wat, maar het is er altijd donker en het ruikt er naar vuur. Meneer Montgolfier, de vader van Joseph, wordt er ook helemaal niet blij van.’

‘Dát gevoel ken ik,’ mopperde Sjors.

‘Waar wordt vader niet blij van?’ klonk opeens de zware stem van Ariës, die onverwacht achter hen was opgedoken.

‘O, hoi pap,’ zei Sjors verschrikt, stilletjes hopen dat hij haar opmerking over het mekkeren niet had gehoord. Maar gezien de fronssende blik die ze van hem kreeg, zat zoveel mazzel er niet in.